

Az antari bőre csaknem színtelen volt, és szénfekete haj hullott a homlokába, majdnem a szemébe lógva. Az egyik szeme szürkészöld volt, a másik azonban csillogó fekete. Amikor tekintete találkozott Kell pillantásával, úgy tűnt, mintha két kovakő szikrázva csapódna egymásnak.

– Levelet hoztam – közölte Kell.

– Igazán? – kérdezte Holland szárazon. – Azt hittem, teázni jöttél.

– Nos, gondolom, arra is sor kerül, amíg itt vagyok.

Holland szája széle megrándult, de nem mosolyra húzódott.

– Athos vagy Astrid? – kérdezte, mintha valami fejtörő lenne. De amíg a rejtvényeknek van helyes megfejtésük, addig a Dane ikreket illetően nem létezett olyan, hogy „helyes válasz”. Kell sosem tudta eldönteni, melyikkel volna jobb szembenézni. Nem bízott a testvérekben, együtt sem, de külön-külön aztán végképp nem.

– Astrid – felelte végül, és azon tűnődött, vajon jól választott-e.

Holland nem adta semmi jelét a véleményének, csak biccentett, és mutatta neki az utat.

A kastélyt úgy építették, akár egy templomot (és egykor talán valóban az is volt): hatalmas, kongóan üres vázszerkezettel. Szél fütyült a termeiben, és a lépteik visszhangot vertek a kőburkolaton. Legalábbis Kell csizmás léptei.

Holland egy csúcsragadozó félelmetes kecsességével mozgott. Az egyik válláról fehér, félhosszú köpeny lógott, és lágyan hullámzott, ahogy haladt. Kör alakú, ezüst brosstű kapcsolta össze; a különös csatra olyan jeleket véstek, amelyek bizonyos távolságból díszes dekorációnak tűntek csupán.

Kell azonban ismerte Holland és az ezüstcsat történetét.

Természetesen nem az antari szájából hallotta, hanem egy férfitől vásárolta meg az igazságot a Perzselt Csontban, még évekkel korábban. Az egész történetet megkapta – cserébe egyetlen Vörös London-beli linért. Nem tudta megérteni, hogy Holland – a város, de talán az egész birodalom igazolhatóan leghatalmasabb személye – miért szolgál egy olyan érdemtelenül felmagasztalt,

véreskezű testvérpárt, mint Astrid és Athos. Kell maga is számos alkalommal járt már a városban, mielőtt az utolsó királya elbukott, és látta Hollandot az uralkodó oldalán, de szövetségesként, nem pedig szolgaként. Akkor még más volt: ifjabb és arrogánsabb, igen, de volt benne valami más is, valami több. Fény ragyogott a szemében. *Tűz* égett benne. Azután hirtelen, egyik látogatásról a másikra ez a tűz kihunyt, és odalett a király is, akit a Dane testvérek taszítottak le a trónjáról. Holland még mindig ott volt, ugyanúgy; mintha mi sem változott volna. *Ő maga* azonban igenis megváltozott. Hideg és sötét lett a lelke, és Kell tudni akarta, mi történt vele – mármint, hogy mi történt *valójában*.

Úgyhogy elkezdett kutatni a válasz után. És végül meg is találta, ahogy a legtöbb dolgot – vagy azok őt – a tavernában, amely sosem mozdul a helyéről. Itt úgy nevezték: a Perzselt Csont.

A mesélő úgy markolta meg a pénzdarabot, mintha az melegítené, miközben görnyedten felült a bárszékre, és elbeszélte történetét *maktahnul*, a nyers és kíméletlen város torokhangokkal teli, durva bennszülött nyelvén.

– *Őn vejr tök...* – kezdte a bajusza alatt mormogva. – Azt beszélik...

A királyi hatalom minálunk nem olyan, amire születik az ember. Nem a vér öröksége. De a vér útján jutnak hozzá. Valaki vagdalkozva utat tör magának a trónig, és megtartja, ameddig csak tudja... egy évig, talán kettőig... Mielőtt elbukik, és valaki más követi őt. A királyok jönnek és mennek. Folyamatos körforgás ez. És rendszerint szimpla ügy. A gyilkos átveszi a meggyilkolt helyét.

Hét évvel ezelőtt – folytatta a férfi –, amikor az utolsó királyt megölték, többen is igényt formáltak a trónra. De végül csak hárman maradtak: Astrid, Athos és Holland.

Kell szeme elkerekedett a meglepetéstől. Bár tudta, hogy Holland az előző uralkodót szolgálta, arról sejtelve sem volt, hogy maga is királyi babérokra tört. Habár logikusnak tűnt; Holland antari volt egy olyan világban, ahol a hatalom jelentett mindent. Neki kellett volna lennie a nyilvánvaló győztesnek. Mégis, a

Dane ikrek csaknem ugyanolyan hatalmasnak bizonyultak, amilyen könyörtelennek és fortélyosnak. És ketten összefogva legyőzték őt. De nem végeztek vele. Ehelyett *megkötötték*.

Kell először azt hitte, csak félreérti, amit hall – a maktahn tudása távolról sem volt olyan folyékony, mint az arnes-ija –, ezért megisméltette a fickóval a szót. *Vöxt. Megkötött.*

– Az a csat az – árulta el a vendége a Perzselt Csontban, és megütögette a mellkasát. – Az ezüstkör. Megkötő varázslatot rejt – magyarázta. – Méghozzá sötétet.

Mint kiderült, maga Athos készítette. A sápadt király természetfeletti képességgel tudott másokat irányítani – ám a pecsét nem tette Hollandot agyatlan rabszolgává, mint a kastély halljaiban sorakozó öröket. Nem kényszerítette arra, hogy bármit is gondoljon, érezzen vagy akarjon. Csak arra, hogy *megtegyen* dolgokat.

– Athos király okos – tette hozzá a fickó az érméjét babrálva. – Rettenetes, de okos.

Holland hirtelen megtorpant, és Kell erővel visszafordította a figyelmét és a tekintetét a kastély halljára és az ajtóra, amely előttük állt. Nézte, ahogy a fehér antari az ajtóhoz emeli a kezét, ahol gyűrű alakban szimbólumokat égettek a fába. Ügyes, gyakorlott mozdulatokkal végighúzta felettük az ujját, közben négyet megérintett közülük a megfelelő sorrendben. Odabent engedett egy zárszerkezet, és ő bevezette Kellt a megnyíló helyiségbe.

A trónterem ugyanolyan üresen és hatalmasan terpeszkedett el, mint a kastély többi része, de ez kör alakú volt, és ragyogó fehér kövekből épült mindenütt, a legömbölyített falaktól és a felfelé ívelő mennyezeti tartóbordáktól a csillogó padlóig, illetve a közepen magasodó emelvény ikertrónjáig. Kell újra megborzongott, annak ellenére, hogy a helyiségben nem volt hideg. Csak úgy nézett ki, mintha jégből volna.

Érezte, hogy Holland elillan, de egyetlen pillanatra sem fordította el a figyelmét a trónról, sem a rajta ülő nőről.

Astrid Dane talán teljesen beleolvadt volna a háttérbe, ha nincsenek erei.

Ám azok úgy kiríttak a kezén és a halántékán, mint sötét, tekergő fonalak; a teste többi része viszont valóságos tanulmány volt a fehér színből. Ebben a Londonban oly sokan próbálták elrejteni a tényt, hogy lassan teljesen kifakulnak: eltakarták vagy kifestették a bőrüket, hogy egészségesebbnek tűnjenek. A sápatag királynő azonban nem. Hosszú, színtelen haját hátul egybefonták, és porcelán bőre egyenesen beleolvadt a tunikája szegélyébe. Az öltözéke úgy illett rá, mint valami páncél; inggallérja magas és merev volt, mintha szándékosan védelmezné a torkát. Maga a tunika pedig álltól csuklóig és derékig borította – Kell biztos volt benne, hogy nem is annyira szerény egyszerűségből, mint inkább védelem gyanánt. A csillogó ezüst deréköv alatt feszes nadrágot viselt, amely magas szárú csizmába vékonyodott (a szóbeszéd szerint egyszer egy férfi leköpte, amiért nem hajlandó női ruhát viselni; válaszul lemetszette a szerencsétlen ajkait). Az egyedüli színt a szeme jeges halványkékje jelentette, valamint a nyakában és a csuklóján lógó, meg a hajába belefert talizmánok zöldjei és pirosai.

Astrid a két trón egyikén terpeszkedett; hosszú, karcsú teste feszes drótként ívelt a ruhája alatt. Inas volt ugyan, de távolról sem gyöngé. A nyakában lógó függőt babrálta, amelynek a felszíne olyan volt, akár a jégvirágos üveg, a szegélye pedig mint a frissen kiserkent vér. *Különös dolog ennyire élénk színt látni Fehér Londonban*, gondolta Kell.

– Valami édes illatot érzek – szólalt meg a királynő. Eddig a mennyezetet bámulta. Most a tekintete lefelé vándorolt, és megállapodott Kellen.

– Üdv, virágfiú!

A királynő angolul beszélt. Kell tudta, hogy a nő nem tanulta a nyelvet, hanem – miként Athos – inkább varázslatra támaszkodott. Valahol a szorosán testére simuló ruhák alatt egy fordítórúnát égettek a bőrébe. A hatalomra éhesek

kétségbeesett és szájalmas tetoválásaival ellentétben a nyelvi rúnák katonai választ jelentettek egy politikai problémára. Vörös London az előkelő, nemesi réteg védjegyének tekintette az angolt, de Fehér London nem sok hasznát vette a nyelvnek. Holland egyszer azt mondta Kellnek, hogy ez itt a harcosok és nem a diplomaták földje. Az itteni uralkodók sokkal többre értékelték a csatazajt, mint a báltermeket, és nem láttak semmi értéket egy olyan nyelvben, amelyet a népük nem is ért. Ezért ahelyett, hogy éveket vesztegettek volna el a királyok közös nyelvének megtanulásával, azok, akik elfoglalták a trónt, egyszerűen magukra vették a rúnát is.

– Felség – hajtott fejet Kell.

A királynő kihúzta magát, és ülő helyzetbe egyenesedett. Mozdulatainak lustasága persze színjáték volt csupán. Astrid Dane igazi kígyó volt: csak addig lassú, amíg úgy nem dönt, hogy lecsap áldozatára.

– Jöjj közelebb! – mondta. – Hadd lássam, mekkorát nőttél.

– Már felnőttem egy ideje – felelte Kell.

A nő végighúzta egyik körmét a trónszék karfáján.

– Mégsem fakulsz ki.

– Még nem – felelte Kell, és sikerült kipréselnie magából egy óvatos mosolyt.

– Jöjj ide hozzám! – kérte ismét az uralkodónő, és felé nyújtotta a kezét. – Vagy én megyek oda hozzád.

Kell nem tudta eldönteni, hogy ez ígéret-e, vagy inkább fenyegetés, de amúgy sem volt választása; így hát előrelépett, be a kígyófészekbe.